

[Frode Jakobsen.]

Vi har et nært forhold til USA. Dette forhold er betydningsfuldt for os som folk. Det er noget, som ingen dansk politiker kan tillade sig at se væk fra. Men i al politik er der noget, som taler for, og noget som taler imod. Man må veje de to ting mod hinanden. Det resultat, jeg kommer til, er, at den amerikanske irritation, det er rigtig nok ikke noget, som man kan affærdige med et skuldertræk, men samtidig er det ikke nok til, at det kan tynde vægtskålen ned.

Derimod mener jeg slet ikke, at det tæller med, når nogen også kører frem med NATO, at vi som det eneste NATO-land ikke kan tillade os osv. Hvis vi ser på vore hjemlige forhold, ja, så mener jeg, at hensynet til NATO ville netop være et argument for anerkendelsen af Nordvietnam, ikke imod. Vi har gentaget i en uendelighed: dette har ikke noget med NATO at gøre. Men hvis Sverige nu går den ene vej, Danmark og Norge den anden vej, ja, så er der ingen, der vil tro på den påstand længere. Altså netop ud fra en positiv stilling til NATO må man hævde, at hvis NATO skal belastes med alle de fejltagelser, med alle de overgreb, som enkelte NATO-lande begår, ja, så vil NATO ikke kunne holde til det.

Som konklusion: socialdemokratiet går ind for en principbeslutning om anerkendelse af Nordvietnam, og vi ønsker ikke en demonstration, men en gennemførelse. Spørgsmålet om det helt rigtige tidspunkt er der grund til at se på i et udvalg. Et udvalg er antagelig også en forudsætning for, at forslaget skal have bare de mindste chancer for at blive gennemført. I dette udvalg vil vi også lægge vægt på at få oplysninger om de øvrige nordiske landes holdning.

Poul Schlüter: Allerede samme dag som Sverige meddelte, at man havde besluttet sig for at anerkende den nordvietnamesiske regering, udsendte den danske statsminister en erklæring. I denne hed det, at efter den danske regerings opfattelse var tidspunktet for et tilsvarende dansk skridt ikke velvalgt; foreløbig ville man afvente forløbet af fredsforhandlingerne i Paris. Denne erklæring kunne min gruppe fuldt ud tilslutte sig. Det samme gælder de udtalelser, udenrigs-

ministeren i dag har fremsat her i tinget. Jeg vil gerne sige, at det gælder også de udtalelser, udenrigsministeren fremsatte om betydningen af bombestoppet og om, at Danmark naturligvis skulle udnytte de muligheder, som nu måtte byde sig for at påvirke til en fredeliggenløse af situationen i Vietnam.

Man skal nu på den anden side næppe nære overdrevne forventninger til vore muligheder for på dette område selvstændigt at kunne øve en indsats; det tjener vist intet formål at skabe indtryk af dette. Men jeg vil gerne sige om hele spørgsmålet anerkendelse eller ikke-ankendelse af Hanoi, at det er jo i overensstemmelse med Danmarks sædvanlige stilling over for problemet de delte stater, at udenrigsministeren i dag udtaler sig, som han gør. Således har vor holdning været i en række tilfælde, hvor vi har haft delte staters problem, hvor særlige politiske problemer har gjort sig gældende.

Om det svenske skridt finder jeg grund til at fremhæve, at den svenske regering selv klart har fremhævet, at den nye svenske holdning over for Hanoi ikke skaber præcedens med hensyn til Sveriges holdning over for andre delte staters problem. Det kan gælde over for Koreasituationen, som vi jo ved, at det gælder det svenske standpunkt nu over for Tysklands deling.

I øvrigt vil jeg gerne sige om det svenske skridt, at selve den svenske beslutning er vel egentlig ikke overraskende. Det har været kendt siden juni 1968, at man på et vist tidspunkt ville blive præsenteret for en svensk anerkendelse af Hanoi; alene tidspunktet har været uvist. Jeg vil da også gerne sige, at det tidspunkt, den svenske regering valgte for sin anerkendelse, er vel i høj grad diskutabelt. Når man skal bedømme baggrunden for det svenske skridt, synes jeg, det er bemærkelsesværdigt, at alle iagttagere og samtlige kommentatorer har været enige om i alt fald én ting: at den særlige indenrigspolitiske svenske problematik danner baggrunden for det svenske skridt, at motivet i væsentlig grad må søges i svenske indenrigspolitiske forhold. Jeg kunne fristes til at sige, at en lignende karakteristik vil nok mange give af den tale, hr. Frode Jakobsen på sit partis vegne i dag har holdt.

Når man i øvrigt skal vurdere det svenske standpunkt, må man jo tage sit udgangspunkt i, at Sverige nu engang fører en